

مرکز نظارت، جایی برای همراهی نه مچ‌گیری

مرکز نظارت بر تیم‌های ملی چند سالی است که به یکی از بخش‌های اصلی کمیته‌ی ملی المپیک تبدیل شده است و این روزها با شرایطی متفاوت نسبت به قبل، فعالیت‌اش را دنبال می‌کند. پیمان فخری، که قهرمان بوده و چند سالی است به‌عنوان سرمربی تیم ملی شمشیربازی، در ارتباط مستقیم با رویدادهایی مثل المپیک و بازی‌های آسیایی است، مسئولیت این مرکز را برعهده گرفته و همین باعث شده است تا شرایطی که یک ورزشکار باید در مسیر آماده‌سازی برای یک رویداد داشته باشد، بهتر درک شود و مسائل بهتر منتقل شود.

این حس اعتماد ایجاد شده است، اگرچه هنوز هم هستند مدیرانی که ترجیح می‌دهند خیلی به توصیه‌ها گوش ندهند. تلاش بر این است که فدراسیون‌ها بدانند مرکز نظارت بر تیم‌های ملی قصد دست‌گیری دارد، نه مچ‌گیری.

یکی از مواردی که در کمیته‌ی ملی المپیک به‌عنوان یک نقطه ضعف وجود داشت و مشکلاتی را ایجاد کرده بود، ورود کمیته به مشکلاتی بود که بین ورزشکاران و مسئولان برخی فدراسیون‌ها وجود داشت. مثل ماجراهای وزنه‌برداری، دوومیدانی، بسکتبال و... حالا با گذشت زمان و تجربیاتی که از آن روزها به‌جامانده، شرایط تغییر کرده و کمیته‌ی ملی المپیک از راه مرکز نظارت بر تیم‌های ملی، ذره‌بین را روی عملکرد تیم‌ها، ورزشکاران، کادر فنی و مدیران فدراسیون‌ها گذاشته است، به‌طوری‌که اگر اختلافی هم به‌وجود بیاید، روال متفاوتی پیش گرفته می‌شود؛ مثل

این تجربه باعث شد تا در طراحی مدیریت جدید مرکز نظارت بر تیم‌های ملی، دیگر افرادی در قالب ناظر انتخاب نشوند اما در عوض گروهی از کارکنان مرکز، در قالب کارشناس، به‌صورت دوره‌ای در اردوها حاضر باشند و براساس پرسشنامه‌هایی که در اختیار دارند، از شرایط موجود گزارشی تهیه کنند. این افراد چون کارشناسان کمیته‌ی ملی المپیک هستند، دیگر این نگرانی را به‌وجود نمی‌آورند که گزارششان خلاف واقع باشد، ضمن اینکه از سوی مسئولان مرکز نیز ارتباط مستقیم با ورزشکاران، اعضای کادر فنی و روسای فدراسیون‌ها وجود دارد، به‌این‌ترتیب که در نشست‌های مداوم، شرایط تیم‌ها نیز بررسی می‌شود.

در ابتدای مدیریت جدید مرکز نظارت بر تیم‌های ملی، برخی روسای فدراسیون‌ها در مقابل مواردی که رئیس جوان مرکز و کارشناسان اعلام می‌کردند موضعی داشتند، اما با گذشت حدود دو سال، به‌نظر می‌رسد

موضوع نظارت بر تیم‌های ملی، مسئله‌ی تازه‌ای نیست، اما شکل نظارت تغییر کرده و باعث شده است تا حواشی آن کمتر از قبل شود.

سال‌ها قبل و زمانی که علی کفاشیان، دبیرکل کمیته‌ی ملی المپیک بود و رضا قراخانو، ریاست کمیته را برعهده داشت، گروهی به‌عنوان ناظر انتخاب شدند تا عملکرد فدراسیون‌ها را در مسیر رویدادها بررسی کنند و اگر کم‌وکاستی وجود دارد، به مسئولان کمیته منتقل کنند، اما مدتی که گذشت، مشخص شد بیشتر ناظران به دو گروه تقسیم شده‌اند. یک عده به‌واسطه‌ی اختلاف‌های شخصی که با روسای فدراسیون‌ها داشتند و شاید پستی را که می‌خواستند، دریافت نکردند، گزارش‌های اشتباه و مغرضانه به کمیته می‌دادند و عده‌ای دیگر هم بعد از یکی، دو سفر که با تیم‌های ملی می‌رفتند، نظراتشان تغییر می‌کرد و همه چیز گل و بلبل می‌شد!

ماجرای تیراندازی که چند جلسه‌ی مفصل برگزار شد تا بالاخره دو طرف مجاب شدند که این مدت را کنار هم طی کنند.

پیمان فخری، رئیس مرکز نظارت بر تیم‌های ملی، درباره‌ی روندی که طی شده و وضعیتی که مرکز در این ارتباط پیدا کرده است، می‌گوید: «سعی می‌کنیم براساس گزارش ناظران مرکز و البته مشاهدات و مطالعات خودمان، شرایط فدراسیون‌ها را بررسی کنیم. برای مثال، در ارتباط با یک رشته به این نتیجه رسیده بودیم که دچار مشکل است و نیاز به تغییرات، ضروری به‌نظر می‌رسد. با مسئولان مربوطه این مسئله را در میان گذاشتیم و در نهایت تغییراتی داده شد و بعد نتیجه‌اش را دیدیم.»

او تأکید دارد روندی که در ارتباط با نظارت وجود داشته، شکل خوبی پیدا کرده است و روند بررسی عملکرد فدراسیون در مسیر المپیک خیلی خوب جلو می‌رود.

به گفته‌ی پیمان فخری، همه‌ی این اقدام‌ها و البته تلاش‌هایی که در هیأت اجرایی انجام شده، کمک کرده است به اینکه شاخص‌های جدیدی در ارتباط با تخصیص اعتبارات تعریف شود و هر پولی که فدراسیون‌ها در سال جدید دریافت می‌کنند، منطبق با اقدامات موثری است که خودشان انجام می‌دهند. برای مثال، مدال المپیک یا بازی‌های آسیایی، درصد بالایی در افزایش اعتبارات دارد و این اقدامات کمک می‌کند به اینکه فدراسیون‌ها به‌خاطر پول هم که شده، برنامه‌محورتر نسبت به قبل جلو بروند.